

ченниятъ чловѣкъ, когото, не го прѣпоръчаха за добъръ, Димитровитѣ приятели, а за турско ухъ и сиромашъ чловѣкъ. Димитръ безъ да губи врѣме, върна се и донесе писмото. На утрината, вторий день слѣдъ събрание-то, извѣсти се на всичкитѣ членове да се събератъ пакъ въ читалището. Като се събраха, Д. Схбевъ извади писмото и каза: „братия мои! когато ще работимъ да се измайваме, по-добре да напустнемъ; когато навѣрно не-знаете, че отъ този чловѣкъ ще има нѣкоя облага, за-що ме проваждате напразно?“ Иларионъ строго смърчи Нена: „защо да не ми кажешъ същото име на чловѣкътъ, а да ходи напразно другарътъ ни? защо ме карашъ да правя писмо?“ Не се знае защо Нено искриви името на чловѣкътъ който сж е обѣщаль да даде петнадесетъ ли-ри!....; но знае се, че подобенъ чловѣкъ нѣмаше, да е обѣщаль, други може би.... Тѣй сжщо всичкитѣ чле-нове осждиха Неновата постыжка, и го изобличиха. Той се извиняваше, че Иларионъ съ грѣшка е разумѣлъ и-мето на посочениятъ. Иларионъ разпалено му каза: „прѣди да направя писмото, попитахъ те за името на че-ловѣкътъ и послѣ те питахъ, ти ми посочи се същото име.“ Нене нападнатъ отъ всичкитѣ, стана и си отиде. Иларионъ се обърна и каза на останалитѣ: „вече на то-зи чловѣкъ (Нено) не трѣба да повѣрjаваме по-важни работи отъ днесъ нататкъ, защото работи съ друга цѣль....; а само да му се повѣрjаватъ по-маловажни ра-боти, да не би да узнае, че сме го прѣзрѣли и да прѣ-даде всичко, като го изхвърлимъ изведнажъ.“

Нѣколко дни, подиръ събранието въ читалището, ко-митетскитѣ прислужници извѣстиха, че сж е порасчуло